

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 367

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

9 de juny de 1928

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELÉF. 1171 A

Enfilall de notes

Un fenomen que no ha de passar desapercebut és el de la indiferència de l'opinió davant d'importants disposicions del Poder, com les darrerament dictades en matèria de reforma universitària, d'organització agrària, etc.

En mig d'una opinió viva i sensible, cada una d'aquestes reformes hauria de portar comentaris llargs i apassionats, debats sucosos, opinions contraposades. Avui, no; ni quasi els diaris en parlen.

Què vol dir això? Una opinió poc viva? Un esgotament d'energies davant de tanta reforma portada a cap?

Aneu a saber! Solament podem dir que el símptoma no ens agrada pas.

* * *

A propòsit de la reforma universitària, creiem en l'existència d'encerts, com aquest de donar entrada a les Universitats a la tasca dels col·legis lliures, a la labor científica no universitària, acabant aquesta ciència burocràtica oficial, hermètica (tan hermètica que no s'endevina per enlloc arreu de la terra i a ple aire lliure) de nostres Universitats, tan distanciades de la ciència veritable com del poble que les suporta fins avui.

En canvi, aquesta autonomia que se'ls reconeix, condicionada amb un dret d'inspecció per part del Ministeri (element administratiu, jamai tècnic) i amb una limitació (que pot ésser amplament o estretament interpretada) de la llibertat de càtedra, ja no ens sembla tan bé. És autonomia... sense autonomia.

* * *

Acaba de tenir lloc a Saragossa un Congrés organitzat per la Unió de Municipis d'Espanya. S'ha vist molt concorregut i animat; i a darrera hora, presidit pel Ministre d'Hisenda.

Una de les notes que ha predominat en la sessió de clausura ha estat la de les lloances a l'Estatut Municipal.

No les hi regatejarem pas. I si aquest Estatut hagués estat plasmant en la realitat viva dels municipis espanyols, encara les hi podrien prodigar més, les lloances.

Nosaltres reservem el nostre criteri per a quan l'Estatut s'apliqui i la pràctica en mostri les excel·lències que fins ara no podem conèixer, ja que l'experiència és el tot en aquestes innovacions.

Una sola cosa hem experimentat fins ara, en aquest particular i com efecte de l'Estatut: la major facilitat per a ingressar diners els Ajuntaments. Des del punt de mira dels Ajuntaments, aquest és un avantatge de molt preu. Des del punt de mira dels ciutadans i de la inversió d'aquells diners, ho és tant d'avantatge?

* * *

Es diu que el Patronat de l'Habitació, de Barcelona, començarà molt aviat la construcció d'un crescut nombre de cases a bon preu per a substituir les actuals barraques.

Ia serà un avantatge enorme, ja que la ciutat no pot continuar per més temps amb aquesta vergonya ciutadana; i els miserables estadants de les barraques, menys encara. Cal reconèixer el mèrit de la tasca de dit Patronat, encara que a la ciutat li carregui a sobre un pes feixuc de milions que esgarrija. Però al nostre Municipi, que ja se'n va de dret al deute dels mil milions, no li vindrà d'aquí!

* * *

I prou per avui, lector. Les notes transcrits ho han estat de la nostra cartera d'apunts. Cada una d'elles era síntesi d'un tema per article; però la necessitat de condensar tanta i tanta matèria com l'actualitat ens porta als que hem de viure-hi d'acord, ens fa deixar les notes així, tal com estaven apuntades per a més amples desenrotllaments.

A més a més, la bellesa del temps, amb aquest cel blau i rutilant, amb aquesta flama de llum que tot ho amara, i sobretot amb l'encenser de la ginesta que es troba en plena floració en els nostres camps i ciutats, ens fa indesitjables molts temes que, tot i éssent importants, ens ho semblen poc davant d'aquests altres que, amb la poesia, tanquen les més fortes realitats del viure d'aquesta terra.

Mossèn Alfons Muñoz

Quan tot just feia dos mesos que un aplec de nombrosos jovent, que d'ell havia après a caminar dreturer per la vida, l'homenatjava en un ambient de cristiana familiaritat, s'ha mort. Avui, diumenge, dia 3 de juny, l'hem enterrat. I aquell mateix jovent de l'homenatge i molts altres encara l'hem vist darrera del cadàver resant el rosari cap a l'església de La Sagrada Família: i d'ací al Casal dels Lluïsos de Gràcia on, entre els cants del sponsori, se li ha donat el darrer "a reveure" fins al cel.

La formació moral de tot aquest jovent, veus aquí l'obra eficaç i la glòria humil de Mossèn Muñoz. Home senzill i modest, de l'apòstol tenia l'efusió de cor, i de l'educador el sentit realista, intuïtiu del noi. El seu realisme a moments semblava encomanar-li una parencia de rustiquesa, però, aviat, en esclat de generosa cordialitat, el transformava en l'amic i il·luminava l'esguard congestionat d'un lleu somriure que no acabava d'esclatar en rialla. Home d'acció i de la més fatigosa acció, com és la de fer homes rectes, no es deixava mai dur de la impaciència, en la qual cauen tan sovint d'altres qui simulen l'obra, lassos o incapaces d'executar-la. Per això el seu verb, per bé que impolit, era just i inflammat. I predicava sense frases vanes i, llargs períodes, ans bé amb lògica lúcida i penetrant, d'aquella que arriba als cors i s'enduu l'enteniment.

El casal dels Lluïsos de Gràcia és un model d'institució post-escolar per al fonament de la pietat joventívola. A la vegada constitueix una escola veritable per a la fixació del caràcter en l'època en la qual el noi deixa l'escola per entrar a l'obra. No fa gaire que ha estat plantejat de nou el problema sobre el que més priva en la vida, si la intel·ligència o bé el caràcter. Tots potser advocaríem per una equilibrada integració de l'una i de l'altra, si això fos possible en les nostres condicions socials. El noi nostre, però, de les classes obreres i menestresals té de desertar de l'escola en l'època més crítica, quan encara no ha aconseguit una concreció el caràcter, i la ment es troba en un estat d'incoherència i inorganicitat. Per això, en la nostra terra, les institucions post-escolars són més necessàries que no pas enlloc, puix si hom tot sol, amb un neguit turmentador de saber, pot ordenar-se la intel·ligència, és més difícil que tot sol, sense la coacció d'un mestratge pugui ductilitzar-se el caràcter. Per això les institucions post-escolars ens són més necessàries que enlloc.

Mes les institucions no són res sense l'home. Coses hi ha que les fan els diners. Altres, però, són reservades per a l'home, el qual, tot i necessitant el diner, pot fins, heroicament, suplir aquests a dur-les a compliment. Precisament per ignorar aquestes veritats, sovint les almoines alleugen la fam d'un hom, mes no eixuguen la llàgrima del miser vergonyant ni conhorten el cor congoixat per una pèrdua irreparable. El diner àdhuc pot simular institucions, i obres enlaira que, egoistes per a sostenir-se, amaguen dessota éssers victimaris que anhelan més que no pas la mà dadivosa i pròdiga, el cor bondadós i el braç que els mena pel recte camí. Per això no sabríem blasmar mai prou aquella beneficència que no més practica les obres de misericòrdia corporals.

Qui sabrà dir tota la misèria de l'adolescent qui es troba cremant en les passions, sense el braç que el sostingui amb aquella mena d'abraçada, amiga i paternal? I encara les tristors acerbes que provoquen les il·lusions decebudes i l'esclat dels instints? Meni el pedagog l'adolescent cap a les lluites esportives: abranti'l d'anells i d'ideals i entretingui'l a amidar les seves forces per tal que la consciència d'aquestes li comuniqui un daler estrenu de fortitud. Mes deixem les llatzeries del cor i les recremors de l'esperit per al rector d'ànimes que de pedagog posseeix la intuïció psicològica i la suau flexibilitat, i de l'apòstol o missioner la misericòrdia d'un cor inefable.

La Misericòrdia! Allí on acaba la intuïció psicològica i la penetració moral abisme endins del cor de l'home, hi penetra el sentit perforador de la misericòrdia. Sentit cristià i realista, sap de les accions i reaccions entre l'home i els embats de la vida i en mesura la resultant. I si hom amida amb la misericòrdia tota la grandesa de l'home també sap escrutar-ne fins a on baixa la seva servitud. Per això, l'obra de molts pedagogs, tot i essent grans, en fallar-los aquesta virtut, restà incompleta o ineficaç. Pestalozzi en sentia l'esma, en tenia la capacitat i tot, mes no sabé copsar-la. Per això mateix els més grans educadors de la humanitat han estat Sants. La seva obra, per tal com fou completa, va ésser eficient i resta duradora enllà de la història. Sant Josep de Calasança... Sant Joan de la Salle.

Aquests dos eren els que constituïen l'altaresa i tremp de caràcter de Mossèn Muñoz i feren fructífera la seva obra... I pot fer-la duradora encara. Tot aquell poble que el seguia en l'enterrament, i aquelles gents humils que contemplaven, els ulls humits, el seguici, cal que hi ajudin i s'esforcin. Serà el millor monument que podran bastir-li. I ell des del Cel que intercedeixi per tal que trobi un digne prosseguidor.

A. G.

Espurnes

Es de fer recalcar l'augment que a Alemanya ha experimentat el Catolicisme, car, segons l'últim cens de 1925, resulta que els catòlics compten 20.200.000 adeptes.

Es corprenedor el fet que els catòlics augmentin principalment en les nacions on el Protestantisme tenia el més fort baluard.

A Austràlia també es nota un moviment bastant viu a favor del Catolicisme, on es preparen per a celebrar-hi els catòlics, el Congrés Internacional Eucarístic de 1928, a Sidney el proper setembre, on la processó final es posarà en moviment d'un extrem a l'altre de la ciutat, travessarà el port mentre els fidels seguiran per terra fins a trobar-se amb la comitiva del Sagrament.

Es vol donar al Congrés la major esplendor, donant totes les facilitats, car, les autoritats oficials desitgen que a Sidney es repeteixin els actes emocionants de Xicago.

N'Esteve Piulacs soci de les conferències de Sant Vicens de Paül

Si; és aquell mateix senyor Esteve en qui tinc fita la mirada, el qui viu al carrer de les Freixures de l'antiga Barcelona, en els barris de Santa Caterina. Queda, doncs, ben assenyalat als lectors. És el cas que aquest senyor, no pas vell encara, és de mena antiquat, creu en la tradició i en els vells tòpics de sinceritat, senzillesa, austeritat, pietat i caritat. I pertany a una de les conferències de Sant Vicens de Paül d'aquesta ciutat. Jesús, Maria, Josep!

Del cas que vaig a contar, fa pocs dies. Em va ben arrebregar! Jo sovint m'hi faig trobadis pels volts de la parròquia de Sant Cugat, a tall de bon periodista, per a sentir-lo parlar i trair-lo després desconsideradament amb lletres de motllo en la CATALUNYA SOCIAL. I un dia d'aquests, avui fa quatre o cinc dies, encara no em va veure a certa distància es va dirigir a mi interpellant-me ell primer.

—Tenia el pressentiment de trobar-vos, senyor Jordi. I ja que vós alguna vegada em feu perdre alguns minuts, avui seré jo qui us els faci perdre a vós. M'acompanyareu a fer les visites de la conferència: el meu company no ha pogut venir a trobar-me i vós el substituireu.

—No puc dir que no. Teniu molt lluny els vostres pobres?

—Els qui?

—Els pobres que aneu a protegir o a socórrer.

—Pobres? Qui sap qui és el pobre davant Déu! Pel que a mi toca, i en aquest sentit, no sóc pas el ric, i, en sortir de casa, m'he dit: me'n vaig a demanar caritat. A això anem, vós i jo, a demanar caritat per amor de Déu.

Jo vaig pensar: "Jordi: t'està bé la lliçó, perquè et fiques en el que no entens."

No vàrem caminar pas gaire i ja veig N'Esteve Piulacs que s'entafora dins d'un portalet fosc com una gola de llop. L'escala era de cargol: no n'hi ha moltes a la vella Barcelona, però en queda alguna encara per mostra. Un, dos, tres, quatre pisos... l'escala ja s'aclareix amb la llum del cel... i del terrat ens surten a rebre uns angelets de Déu, amb tan poca roba com poca malícia, tot cridant entusiasms: el senyor Esteve... el senyor Esteve! I un agafat a una mà i dos a l'altra l'estiren esglaons amunt dient-li: —Tingui compte, senyor Esteve, no relisqui, que no pararia de dar voltes fins el carrer i li rodaria el cap.

Sortits al terrat de la casa, s'hi respira millor. Llavors es baixen dos o tres esglaons d'una escala de fusta i es troben dues peces petites amb sengles llits, un pel matrimoni i altre per tota la menudalla. Em sembla que en vaig comptar fins a cinc, un d'ells encara caminava de quatre grapes.

Dues cadires ben sòlides per a nosaltres encara hi eren. El para havia sortit a treballar, o millor a treballuquejar. Era un tuberculós de poca força i poc delit per a qui no tardaria a arribar una hora fatal. Alguns dies encara es podia defensar mig jornal comptant amb la benvolença de l'amo antic. No cal dir que la muller tot sovint havia de deixar les criatures tancades al terrat i encomanades a l'Àngel de la Guarda, per anar a demanar o a feinejar. Jo m'a-

nava informant de tot en la conversa. El quadret em resultava interessant. Dues de les criatures, les mitjanes, s'havien enfilat a les cames del senyor Esteve. El més grandet, molt dissimuladament, se li havia posat a un costat i, com qui no fa res, li tenia oberta la butxaca de l'americana i espiava les seves profunditats. El més petit se m'havia posat entre cames, em guaitava amb els seus ulls innocents i em deia: "Papa... papa...", una de les poques paraules que sabia.

De sobte, el grandet, posem-li set anys, exclamà triomfalment: —Sí que en porta; sí—. Era el senyal de l'atac. Cinc manetes alhora entraren atrevides i confiades dins la butxaca del senyor Esteve i en sortiren cinc grapadets de caramels. Amb els que encara hi quedaven la repartició es féu més equitativa: tants a cadascú. Fou un moment de saragata infantil.

—Escolta, Antonet, oi que em diràs el *Crec en un Déu?*... I tu, Maria, el *Parenostre*... Quants Déus hi ha?... Tu, petit, em faràs un petó, que t'estimo molt, però molt.

—Ai, senyor Esteve; li estem molt agraïts per la seva caritat; nosaltres necessitem de tothom. Prou és conegut vostè de tots els pobres de la barriada.

—Anem a pams i diguem les coses clares. Més necessito jo a vosaltres, que vosaltres a mi. Jo só el pobre. Vosaltres, sense mi també arribareu al cel. Les penes que passeu i la paciència amb què les sofriu us el tenen ben merescut. Pròpiament el cel és vostre i d'ell els qui sofriu en sou els prínceps hereus.

—Cregui que també serà de vostè si Déu m'escolta.

—Aquí està la qüestió! Si Déu us escolta! I això vol dir que jo us tinc de demanar aquesta almoïna: que us feu escoltar.

Perquè ho sapigueu, a l'altre món tot serà canviat. Les coses d'ací es giraran del revés com un mitjó: el de dalt anirà a baix, i el de dins a fora. Tinc por, senyora Mercè, tinc por del que em pugui passar. Quan vós us morireu Sant Pere ja us tindrà la porta oberta i hi entrareu per la porta gran com a casa vostra. I tot el feix d'angúnies que heu passat es tornarà claror i glòria. Jo també hi faré cap un dia a trucar la porta que Sant Pere té guardada, i el Sant Porter treurà el cap per la finestreta i em dirà: "Esteve, Esteve, amb quins drets t'has enfilat ací? Sempre has tingut ben parada la taula i ben tou i calentó el llit, i tota la barriada de Santa Caterina se't treia el barret o la gorra i no has vist cap negror dins de casa teva." I jo, temerós, li diré: "Obriu-me, Sant Pere bondadós, que si no he tingut negrors a casa he anat a participar de les negrors de les cases dels altres. Ací dalt teniu la senyora Mercè, pregunteu-l'hi si no." I vós, com una reial princesa, sereu cridada a la porta per a fer-me justícia, i sereu consultada del que cal fer, mentre jo estaré amb una suor freda esperant la vostra darrera paraula que serà la sentència per a mi.

—Si de mi depèn, rai! Estigueu tranquil!

—Veieu el que us deia, com sou vós qui m'heu de fer caritat a mi? Pregueu per mi, senyora Mercè, pregueu per mi.

El senyor Esteve allargà a la senyora Mercè el socors de la conferència, li encarregà no sé quines feines, li va dir que li tenia a punt uns paquets de roba vella, li va parlar de la feina i de la salut del seu marit, li va prometre treballar per a portar-lo una temporada a un sanatori, etc., etc.

Aquest senyor arribarà a ésser una obsessió meua. Moltes vegades, quan vull resoldre algun problema de la meua vida, em ve a flor de llavi aquesta pregunta: "què hi diria N'Esteve Piulacs?"

JORDI ARNAU

Notes volanderes

La vacant d'En Mella a l'Acadèmia de la Llengua l'ocuparà, per votació quasi unànime, el conegut literat Ramon Pérez de Ayala, que no és pas dels nostres.

El primer que ha fet és injuriar la bona memòria del seu antecessor, a qui ell mateix confessa que no coneixia.

El problema de la circulació per les grans artèries urbanes a causa del diari augment del tràfec es va tornant insoluble en les ciutats populars. Un dels remeis que es proposa és la supressió dels tramvies en les vies cèntriques.

A primera vista sembla pitjor el remei que la malaltia, però, pel que es refereix a Barcelona, qui, avui dia, s'atrevirà a posar tramvies, per exemple, a la Via Laietana? I vet aquí, virtualment, un cas de supressió com la ideada a París per a resoldre el problema. Que tampoc queda resolt.

La campanya contra els barrets de palla aquest any continua com l'any passat. Uns perquè els troben incòmodes, altres perquè els troben cars, molts joves per a seguir la moda del cap descobert, i molts que no són joves perquè el barret flexible és de tot temps, el cert és que el barret de palla sofreix ara per ara un eclipsi per bé que parcial.

Fóra llàstima que passés a crisi total perquè, per a molts de caps, el barret de palla sol esdevenir un símbol...

Si el mes de maig és el mes de les roses, el mes de juny pot dir-se que és el mes dels lliris, la flor antoniana per excel·lència.

De la rosa se'n diu la reina de les flors; però, què en direm del lliri, calze de blancor immaculada, l'aroma del qual té quelcom de diví?

A Barcelona, aquestes dues flors, junt amb els clavells, són les flors primaverals preferides.

Els clavells, però — la flor del Corpus — tenen una competidora humil tan bonicoia i flairosa, com abundant i barata: la ginesta, que és una flor d'or amb sentors de mel.

I és ben nostra la ginesta!

La premsa de París fa constar que durant els dies de Pasqua les víctimes dels automòbils han batut, en nombre, el feréstec record de les desgràcies d'aquesta mena en igual temps: han mort 114 persones i n'han resultat ferides 337 més en dos dies.

Segons les estadístiques mundials, anyalment s'apropen a un milió les persones sacrificades a aquest moloc industrial contemporani. És caríssim de sang!

Els nostres avis, abans d'empendre un viatge un poc llarg, rebien els Sants Sagraments i testaven. Els perills per les dificultats del camí, aleshores aconsellaven, prudentment, fer-ho així. Però ara, per excés de facilitats, també esfereixen els viatges, sobretot — oh eternal paradoxa de les coses humanes —, els viatges curts, dins la mateixa ciutat, de carrer a carrer, de casa a casa. Quanta gent que en surt tranquil·la, venent salut i plena d'optimisme, torna a la llar ben magolada o no hi torna viva!

Les desgràcies que diàriament ocorren a les vies públiques (i no totes es saben), per aquest excés de facilitat en els transports, fan quasi blasmar dels nous mitjans rapidíssims de locomoció.

Que no es pugui donar un pas endavant sense que els peus sagnin!

No tant com Viena, però ja s'hi acostava, Barcelona té fama de gran ciutat musical. Mestres propis i forasters, de primera fila, i entitats corals de primer ordre, constantment deixen fruit les pàgines musicals més exquisides; i l'Orfeó Català bé pot dir-se sense èmfasi que avui dia és un dels temples de l'art més excelsos d'arreu del món. Allí, l'altra nit, hom va poder escoltar la Missa de Schubert interpretada mestrívolament per l'Orquestra Casals i l'Orfeó Gracienc.

No és tan densa ni de tan gran volada com la de Bach, ni tan brillant i sublim com la de Beethoven, però Déu n'hi do de com interpreta Schubert algunes de les frases cabdals de la Missa.

Les calors s'han llençat al damunt sense donar lloc que la primavera es deixés veure en les columnes termomètriques. Ja fa anys que es dona aquest cas d'inhibició primaverall. En canvi, les tardors guanyen cada any en llarguesa i dolcesa, i els hiverns en suavitat i brillantor.

No sol fallar mai la llei providencial de les compensacions.

L'última de les *Notes* de l'últim número acabava amb un judici optimista exagerat que no sabem com va confirmar-se per a sortir a la llum, perquè hom no el comparteix pas. L'esperit familiar de la vida obrera barcelonina i l'afició dels obrers barcelonins a l'esbargiment camperol, que fèiem constar amb delectança referint-nos a les últimes Pasqües, són coses excel·lents, sobretot l'esperit de família, però no posen prou a cobert dels perniciosos efectes de les "doctrines dissolvents" als nostres obrers, encara que en contrarestin alguns i n'allunyin d'altres.

Les "hem de témer, les doctrines dissolvents" a què ens referíem, i cal treballar de valent per a barrar-los el pas.

El Crist que s'esfuma

I certament, no són pas les barreges, transposicions i alteracions el més greu pecat d'aquesta pel·lícula. Un delictes major ha d'atreure al film *El Rei de Reis*, un cop revinguts de l'enlluernament i fascinació primera, el recel dels cristians sincers. El càrrec més seriós pel qual és de justícia acusar l'obra de Cecil B. de Mille, és per les seves transcendents omissions. Aquest Jesús que ens presenta el malaventurat autor d'*Els Deu Manaments*, ha sofert una mutilació irreparable. Han estat eliminades les paraules del Senyor que podien suggerir als espectadors el sentiment que Crist té una continuació. Tot el que fa referència al segon adveniment de Crist, al judici final, al retorn de Jesús com a jutge suprem, al seu poder sobirà de Salvador de les ànimes, a la promesa de l'Esperit Sant, en un mot: al regne futur i eternal de Jesús, ha estat curosament extirpat del film.

(Repetim altra volta que cenyim la nostra crítica a la narració d'*El Rei de Reis* tal com l'explica, i gràficament documenta, el fascicle dels senyors Bisagne i Bayon (1), que ofereix tot l'aspecte d'una descripció oficiosa, autoritzada pels arrendataris de la pel·lícula a Espanya, i que per aquesta circumstància suposem que transcriu d'una manera suficient i fidel l'obra de Cecil B. de Mille. Si no fos així, si l'opuscle de *La Novela Semanal Cinematográfica* no contingués una descripció substancialment exacta, pertoca sens dubte als arrendataris de la pel·lícula, representants de l'autor i dels editors nord-americans, acuitar-se a desmentir-lo, i donar al públic una versió autèntica.)

Gairebé ni cal dir, després d'haver consignat l'eliminació deliberada de l'Esperit Sant (com no vulgui figurar-lo un cert colom parsifalesc que després de la consagració es posa al peu del Calze...!) en el Sermó de la Cena, i en les aparicions de Crist resuscitat als apòstols (reduïdes per Cecil B. de Mille a una sola) (2), ni cal dir que està expressament tallada la continuïtat del Crist amb la seva Mística Esposa l'Església Catòlica. El Crist de Cecil B. de Mille se'n va, s'esfuma, com textualment diu l'opuscle, deixant incerta i contradictòria la seva herència, i deixant-nos orfes desconsolats, perquè del Paraclet, o el Consolador, no se'n resa.

—Simón Pedro, ¿tú me amas?, diu el Jesús del film, en la casa de Jerusalem on transporta l'autor l'episodi que succeï vora la mar de Galilea. —Señor, tú lo sabes todo. ¿Tú bien sabes que yo te amo! —respondió el discípulo predilecto mirándole extasiado. —Apacienta a mis ovejas." *Llavors arriba Sant Tomàs*, i Jesús li ensenya les llagues, etc. Arriben també "la Inmaculada y la Magdalena". "Jesús abrazó a su Madre, y, DIRIGIÉNDOSE A TODOS, DESPIDIÉNDOLES, ENCARGÓLES esta Misión: APACENTAD mis ovejas!"

Aquesta darrera frase, totalment apòcrifa, no podrà menys que pertorbar la noció dels espectadors en els quals el record dels textos sagrats no sigui massa viu ni precís, i ha de produir una confusió lamentable pertocant a l'importantíssim punt de l'Evangeli que es refereix al primat de jurisdicció de Sant Pere. L'Evangeliista Sant Joan, qui explica el

fet, diu això, i segurament a ningú no deu ésser lícit treure'n res, ni res afegir-hi:

"Quan, doncs, hagueren menjat, Jesús diu a Simó Pere: Simó de Joan, m'estimes més que aquests? Li diu: Senyor, sí; vós sabeu que us amo. Li diu: Apeixa els meus anyells.

"Li diu encara segona vegada: Simó de Joan, m'estimes? Li fa: Senyor, sí; vós sabeu que us amo. Li diu: Pastura les meves ovelles.

"Li diu tercera vegada: Simó de Joan, ¿m'estimes? És contristat Pere perquè li havia dit tercera vegada: m'estimes?, i li digué: Senyor, vós tot ho sabeu, vós sabeu que us amo. Li diu Jesús: Apeixa les meves ovelles" (3).

Aquests tres versicles — recorden els traductors de la Sinopsi —, segons la interpretació autèntica del Concili Vaticà (*Const. dogm. de Ecclesia*, c. I) contenen la collació a Pere del primat de jurisdicció sobre tota l'Església, que fou promès a ell i als seus successors en Mt. XVI, 17-18 (4).

L'escena a la qual pertany el text de Sant Mateu: "Tu ets Pere i damunt d'aquesta pedra edificaré la meua Església... A tu donaré les claus del regne dels cels, etc.", no figura en la pel·lícula. En l'obra de Cecil B. de Mille, que tantes coses ha inventat, que tantes coses ha afegit a la narració evangèlica, no hi és aquell fet essencial de la vida temporal del Senyor, aquell primer lligam de Crist amb l'Església. És doctrina del Concili Vaticà, que en aquell lloc Jesucrist proclama el primat de Pere necessari en l'Església i transmissible per successió perpètua (5).

Doncs bé, l'omissió en el film, d'aquest primer episodi de la fundació de l'Església, és malignament completada amb la falsificació del text sagrat en el qual es confirma la potestat de Sant Pere. L'escena d'*El Rei de Reis* en la qual Jesús, dirigint-se a tots, encarrega a tots, fins als no apòstols, la missió de pasturar les seves ovelles, és un sabotatge de la veritat evangèlica, i no dubtem que els teòlegs que madurament ho examinin hi constataran una fiblada contra el magisteri i l'autoritat de l'Església catòlica.

Una fotografia del film il·lustra aquesta escena: Jesús (personificat per aquell actor Warner del qual *Dossiers du Cinema*, favorable a *El Rei dels Reis*, deia: "il n'était pas précisément désigné pour tenir le rôle") (6) abraça a la seva Mare (ben joveneta i fotogrènica), tenint al davant Maria Magdalena (a la qual malgrat la seva conversió molta alegria en els ulls encara resta), i agenollat als peus aquell Sant Pere del film, conservant sempre l'expressió infeliç que motiva la frase d'un repòrter de cine apòlogista d'*El Rei de Reis*: "Pedro, en su ingenua y pobre inteligencia" (7). I Jesús, dirigint-se a la seva Mare, a la Magdalena i a Sant Pere, els encomana: "Apacientad mis ovejas"... Sembla evident que la inspiració d'aquest quadro no és ortodoxa i als entesos correspon esbrinar a quina de les sectes protestants s'acosta més aquesta intencionada difusió de potestat.

"Y por último les dijo." — I aquí van els dos últims paràgrafs d'*El Rei de Reis*:

"Como mi Padre ha enviado a Mí os envío yo a vosotros. Id por todo el Mundo y predicad el Evangelio a todas las criaturas.

"Y la Dulce Figura fué nimbada de purísima Luz y se esfumó en el Espacio..."

Amb aquesta frase i punts suspensius acaba la descripció de la pel·lícula.

El primer d'aquests dos paràgrafs és compost:

1.er De la frase "*Així com m'ha enviat el Pare també jo us envio a vosaltres*", de Sant Joan, XX, 21. Però aquesta frase va seguida d'unes altres omeses en la pel·lícula: "I havent dit així, alenà sobre ells; i els diu: Rebeu l'Esperit Sant. Aquells de qui perdoneu els pecats, els són perdonats, i aquells de qui els retingueu, els són retinguts". (Joan, XX, 22, 23).

2.^{on} De la frase: "*Aneu per tot el món a predicar l'evangelí a tota criatura*", de Sant Marc, XVI, 15. Però aquestes paraules de Jesús van seguides de la que ve: "Qui creurà i es batejarà serà salvat; i qui no creurà serà condemnat" (Mc. XVI, 16). També pot referir-se al text de Sant Mateu: "*Aneu, doncs, a ensenyar totes les nacions*", però aquesta frase va seguida del complement: "batejant-los en el nom del Pare i del Fill i del Sant Esperit" (Mt. XXVIII, 19). Les respectives complementàries no són a la pel·lícula.

Per què, doncs, aquest suprimir en el film tota al·lusió al perdó dels pecats, a la facultat de perdonar i de retenir, conferida per Jesús als apòstols i als seus successors; tota al·lusió a la salvació eterna i a l'eterna condemna, tota al·lusió a l'Esperit Sant? Quin Evangeli és aquest on més de la meitat de les veritats essencials i necessàries a la salvació dels homes és amagada amb tanta de cura? I quin és aquest *Rei de Reis* del qual neguen la justícia i profanen la majestat, alteren i estraflan les paraules, callen sobre fets transcendents de la seva història, amaguen la fundació del seu regne a la terra per mitjà de l'Església, i res no diuen del seu regne futur als Cels i a la terra mateixa on aquest Rei tornarà, jutge gloriós i vencedor per sempre?

"Y la Dulce Figura se esfumó en el Espacio". Vet aquí el final de la història de Crist *secundum* Cecil B. de Mille. El Crist que s'esfuma. Ni tan sols diu: "fou emportat al Cel" com Sant Lluc i Sant Marc, que ho testifiquen (Lluc XXIV, 51; Mc. XVI, 19), ni sobrevenen els àngels a dir als "Homes de Galilea: Per què esteu parats, guaitant al cel? Aquest Jesús que d'en mig de vosaltres se n'és pujat al cel així vindrà tal com l'heu vist anar-se'n al cel?" (8).

No tornarà el Jesús de Cecil de Mille, ni envia el Paraclet, ni els seus deixebles inflamats no seran pel foc i el vent sorollós de la Pentecosta; i vicari no té, ni deixa Església constituïda. I *rei de reis* no li poden dir si no és repetint el sarcasme dels qui el maltractaven, puix que el personatge imaginat per l'autor del film no regna ni ha de regnar, ni la seva justícia han de témer els espectadors.

S'esfuma, vet-ho aquí. S'esvaeix amb el film, i es dissipa també en l'aire la seva obra i el seu fruit. El seu missatge, la comanda d'amor recíproc entre els homes, fórmula vana i esterilitzada a la qual re·dueixen els manifassers de la pel·lícula el tresor admirable de la Revelació, comanda de la qual es pot dir que no té obligació ni sanció, perquè el qui la va ordenar no tornarà per demanar-nos comptes, aquest missatge adulterat es presten a escampar-lo, improvisats ministres, els autors del fascicle descriptiu (9).

I com a prova autèntica que la "sombra blanca, benigna y suave" del Jesús del film cap petjada no deixa; que "su silueta delicada, flexible, ideal, her-

mosa" (10) no marca en l'ànima dels *missatgers* cap solc, trobeu en girar full — mesura de l'eficàcia d'aquesta narració "evangèlica", i símbol de l'eficàcia paral·lela del film "evangèlic" entre els parroquians del Cine — el reclam que invita, tot seguit d'anunciar l'esfumament de Jesús en l'espai indefinit, a adquirir "los lujosos libros de las ediciones especiales de *La Novela Semanal Cinematográfica: La Viuda Alegre*, por Mae Murray... *La princesa que supo amar*, por Huguette Duflos y Carles de Roche... *Vida bohemia*, por Lilian Gish y John Gilbert... *Zazá*, por Gloria Swanson... *La mujer desnuda*, por Nita Naldi... *Noche Nupcial*, por Lily Damita... *El Demonio y la Carne*, por Greta Garbo... que han constituïdo — amb *Ben-Hur*, per Ramon Novarro, i amb *El Rey de Reyes*, de Cecil B. de Mille — otros tantos éxitos para esta colección..."

R. RUCABADO

(1) V. article del núm. 364, CATALUNYA SOCIAL, 19 maig.

(2) Una sola escena al lloc tancat on es reunien els deixebles resumeix en la pel·lícula, segons llegim al fascicle Bistagne, almenys cinc episodis concrets dels Evangelis, que són: l'aparició *absente* Thoma, on vingué Jesús dient: "Pau a vosaltres" i on alenà sobre ells dient: "Rebeu l'Esperit Sant" (Lluc, XXIV, 36-43; Joan, XX, 19-23); l'aparició *praesente* Thoma, quan trobant-s'hi l'apòstol incrèdul Jesús li diu: "Posa el teu dit ací, etc." (Mc. XVI, 14; Joan, XX, 24-29); l'aparició *vora la mar de Tiberias*, quan Jesús crida Sant Pere, i havent obtingut d'ell la triple confessió d'amor, li féu la triple confirmació de potestat: *apeixa els meus anyells...* (paraules malignament falsificades a la pel·lícula, com es veurà) (Joan, XXI, 1-23); l'aparició *in Galilea in monte*, on Jesús els ordenà d'anar a ensenyar totes les nacions batejant-los en el nom del Pare i del Fill i del Sant Esperit (Mc. XVI, 15-18; Mt. XXVIII, 16-20), i la darrera aparició a la Ciutat Santa, on prometé l'Esperit Sant, episodi culminat amb l'ascensió del Senyor des de prop de Betània (Lluc, XXIV, 44-53; Mc. XVI, 19-20). (Citacions segons les perícopes de la Sinopsi Lagrange.)

(3) Joan, XXI, 15-17. Versió dels traductors de la Sinopsi. La Vulgata posa *agnos meos* al vers. 16 igual que al 15.

(4) Sinopsi, p. 173, nota 5.^a

(5) Sinopsi, § 121, notes.

(6) Núm. 5, gener 1928.

(7) *Blanco y Negro*, 1 abril 1928, núm. 1924. *Las figuras de la Pasión en el Séptimo Arte*, per Ramon Martínez de la Riva.

(8) *Acta Apostolorum*, I, 11, trad. Serra i Esturí.

(9) "Esta es la historia de Jesús de Nazaret. Jesús dispuso que su Mensaje Divino de Amor fuese esparcido por todas las partes del mundo. Sirva esta historia como una reverente interpretación de aquel mensaje". Paraules que obren, en frontispici, l'opuscle dels senyors Bistagne-Bayón.

(10) Frases del pròleg de l'opuscle, per un tal "Alma", pàgina i mitja suculentos — de les quals em sap greu no tenir temps ja per a ocupar-me'n —, però el judici de les quals pot consignar-se en dir que amb prou feines trobaríem una ratlla que no reveli radical ignorància de Crist i del cristianisme.

La persistència de la gota d'aigua arriba a foradar la pedra. Però de vegades per a desvetllar els esperits que dormen, té més eficàcia la sotragada d'una paraula plena de llum que un seguit de paraules inútils.

Els clàssics i nosaltres

XII

Amb l'article anterior creiem haver deixat perfectament closa la demostració, que ens havíem proposat presentar als nostres lectors, del favorable acolliment que durant totes les etapes de la seva història ha fet l'Església Catòlica a l'estudi dels clàssics grecs i llatins, sempre que estigui inspirat en les normes de l'educació cristiana. Hem vist com aquesta actitud de franca simpatia envers les literatures clàssiques triomfà ja en els primers segles, com es refermà i s'amplià, d'acord amb l'esperit dels temps, durant l'època de la Renaixença i com ha estat mantinguda contra els corrents desfermats del revolucionari modernisme pedagògic pels gloriosos Pontífexs que han regit l'Església en el darrer període. Aquests tres moments estudiats assenyalen tres fites incommovibles de l'evolució secular d'un ideal d'educació, fix i permanent. Els clàssics són per a tot catòlic conscient elements essencials de la seva educació intel·lectual i moral en tant i mentre no siguin considerats com la darrera i definitiva paraula de la humana saviesa i hom no obliï en llur estudi i llur ponderació la llum de la revelació cristiana, que és, en tot el rigor, no sols filosòfic, sinó també històric, el providencial complement de tota l'excel·lència i bondat que pugui contenir el pensament inspirador dels grans monuments clàssics de l'antiga ànima pagana.

Aquesta unitat perfecta de direcció, que a través de tots els segles ha imprès l'Església a les relacions de l'esperit cristià amb les literatures clàssiques, no implica, però, unitat perfecta de criteri en el terreny concret de l'aplicació pràctica d'aquest fonamental sentiment de simpatia. És veritat que ja des del segle XVII l'esperit de l'Església Catòlica fou totalment favorable a l'educació i a la instrucció basada en les Humanitats i que durant més de dos segles la Companyia de Jesús, que monopolitzà l'educació de les joventuts de les classes directores per tota l'Europa catòlica, assolí amb l'aplicació de la seva famosa *Ratio Studiorum* el més brillant èxit en la formació intel·lectual de les generacions confiades a llur cura, com ho prova el fet que no hi ha gairebé a França, Itàlia i Espanya durant aquest període un home de sòlida fama científica o literària que no hagi sortit dels collegis de la Companyia de Jesús. Però l'esperit de crítica propi dels temps moderns havia d'aplicar-se també a aquest caire humanístic del tipus d'educació recomanat i practicat pels més autoritzats representants de l'Església Catòlica, no per tal d'atacar o censurar la tradicional devoció als clàssics, fonament de les Humanitats, ans per tal de discutir la necessitat i la conveniència de modificar i redreçar les normes de l'educació humanística i posar aquesta en més perfecte acord amb l'esperit dels temps moderns.

Efectivament, des de començaments de segle passat començà entre els mateixos catòlics una sèrie interminable de discussions i polèmiques sobre l'educació humanística. No intentarem examinar-les, en aquests articles, en tots els detalls i incidents llurs. Creiem, però, que una revisió, sols sigui ràpida i condensada del primer o un dels primers esclats d'aquesta llarga polèmica, serà particularment alli-

çonadora en el present estat de la nostra cultura. Abans d'entrar en l'exposició d'aquesta etapa primera de la gran controvèrsia, serà bo de reduir a uns pocs grups ben definits els sistemes moderns d'educació intel·lectual basats en el conreu de les Humanitats o, per dir-ho amb més exactitud, que tenen en compte, positivament o negatiu, l'antiga educació humanística. Aquests grups poden reduir-se als següents:

I. El sistema dels qui creuen que l'estudi gramatical i literari dels grans escriptors grecs i romans té d'ésser mantingut com base principal de les Humanitats.

II. El sistema de les Humanitats dites modernes, el qual substitueix les llengües modernes a les llengües antigues.

III. El sistema de les Humanitats científiques, el qual dóna importància gairebé exclusiva a l'estudi de les ciències exactes i naturals.

IV. El sistema dels clàssics pagans i cristians comparats.

V. El sistema alemany, basat en l'estudi dels escriptors grecs i llatins com base de les Humanitats, però amb la finalitat concreta d'adquirir el coneixement històric de l'antiga civilització i, per aquest mitjà, el coneixement sòlid de la nostra època.

Entre els defensors de cada un d'aquests cinc sistemes figuren homes perfectament catòlics. La modernització de les Humanitats és matèria en la qual l'Església permet la més àmplia llibertat d'opinió. La devoció o simpatia envers els clàssics no ha estat mai un dogma en l'Església Catòlica; ha estat i és una secular i respectable tradició. Això no vol dir que no sigui perfectament admissible i lícita l'actitud d'aquells que dintre del camp catòlic, combaten per antiquada l'antiga educació humanista i proposen la seva substitució per estudis més conformes a l'esperit modern. Però aquests representen el criteri més extremat en la qüestió que ens ocupa. La discussió més interessant és la que tingué lloc entre els partidaris de les Humanitats pures basades en l'opinió tradicional de la superioritat educativa dels clàssics grecs i llatins, i els partidaris del sistema de la comparació dels clàssics pagans amb els grans escriptors cristians, de Grècia i Roma.

En articles successius exposarem els moments més interessants d'aquesta polèmica.

MANUEL DE MONTOLIU

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

Monsenyor de Gibergues CATECISME SOCIAL

traducció de

FRANCESC MANICH ILLA
Advocat, Secretari d'Acció Popular

Publicació d'ACCIÓ POPULAR

Preu: 1 pta.

El 'Rotary Club Internacional'

III I ÚLTIM

Un escriptor conegut en el camp catòlic, Alonso Bàrcena, en l'article indicat de la seriosa revista *Razón y Fe* resumeix en aquests principis els fonamentals del Rotary:

Primer principi: el naturalisme. Lleó XIII va resumir i anatematitzar el naturalisme en el següent principi: "la raó es basta a si mateixa i és l'única mestra i senyora de totes les coses humanes". I qui pot dubtar que aquest principi encaixa perfectament dins la ideologia rotària? Ja sabem que el Rotary prescindeix de tota especulació teòrica; també sabem que no tots els afiliats a l'entitat prescindeixen de la vida sobrenatural. Però el cert i evident és que la societat, en si mateixa, sí que en prescindeix. I és la societat, i no els seus components, ço de què ara tractem.

I així diu l'esmentat escriptor: "el terreny en què es mouen els rotarians i la base en la qual recolzen per a la gegantina construcció del seu filantròpic edifici social és absolutament la mateixa (que la dels maçons): la filosofia pura i simplement laica i racionalista".

Segon principi: la indiferència religiosa. Per a provar aquesta afirmació, en tindrem prou amb copiar aquestes paraules de Paul Harris, el fundador de Rotary. Diu així: "El nostre pla és fer cas omís de tot credo i glorificar els fets. El Rotary és obert a protestants, jueus, catòlics, cristians i budistes. Devem ésser d'esperit retrògrad o devem anar endavant amb el temps?" I aquesta mateixa posició d'indiferència que deriva d'una tan clara i terminant manera de les susdites paraules, ve ratificada per aquest concepte que podem veure reproduït en milers de fulles impreses de propaganda rotariana: "Primera, un Rotary Club és un grup de representants de negocis i d'homes professionals, els quals, sense jurament secret, dogma o credo... han acceptat la filosofia del servei..."

I la indiferència religiosa la manifesten procurant juntar en els clubs rotarians gent de totes les idees, de tota manera de pensar, de tota ideologia. Però... se'ns diu que a les presidències i alts càrrecs, sobretot a Amèrica, hi abunden els maçons ben declarats i coneguts.

En canvi, a Barcelona, per què una entitat indiferent en matèria religiosa canta himnes litúrgics en un hotel?

Tercer principi: la moral universal. Diu l'esmentat articulista: "El conegut maçó Truth, en el final de la seva obra *La Francmaçoneria* diu que aquesta predica la moral universal, una i immutable, més estesa i més general que la de les religions positives, totes elles exclusivistes, ja que classifiquen els individus en pagans, idòlatres, cismàtics, sectaris, etc. Aquesta moral universal és, sense cap mena de dubte, la que entén el Gran Orient de França en dir que la maçoneria té per objecte l'estudi de la moral i treballa pel millorament moral de la humanitat."

Un rotarià famós, Herman Dons, en un article retolat *La morale rotarienne*, ha dit categòricament: "Aquesta moral no té nacionalitat. No té re-

ligió. No pertany a cap partit. És admirable i estoicament neutra en el sentit més ampli i més altament benefactor del mot. És també universal i permet a Rotary una difusió i una activitat internacionals."

Què més ens manca saber per a formar un judici acabat del rotarisme? El primer principi és evident; el sol fet que una associació no tingui religió, essent associació de qüestions morals, ja és prou sospitós. El segon principi, que totes les religions li siguin indiferents, és encara més sospitós. I la substitució de la moral cristiana per la moral universal és francament detestable per a tot catòlic.

És clar que se'ns dirà que a cap catòlic, com a individu, li és negat el dret a la seva religió; però a fora del Rotary, no pas com a soci d'aquest. De manera que el Rotary Club ha d'amagar la religió dels socis com una mercaderia tacada, privada de circulació dintre d'ell. I aquest sol fet, pot en realitat satisfer la consciència de cap catòlic?

I encara menys pot satisfer la consciència de cap catòlic en un país com el nostre. Que en altres terres no tan amarades de catolicisme com aquesta puguin representar algun valor positiu associacions com aquesta, és cosa discutible. I així hi hauria qui potser tindria raó en dir-nos que als Estats Units entre els rotarians s'hi compta clergat catòlic. Però que se'ns pugui dir que associacions de principis dubtosos com aquesta puguin significar valor positiu en una terra com la nostra, és absolutament fals.

Ara que, en finir aquests articles, hem d'acabar fent la declaració que ja fèiem en començar, ço és, que són molts els ciutadans que formen part del Rotary Club que en són amb una bona fe extraordinària i sense haver-se pres gaire la molèstia de mirar el fons del cristall dels principis clarament sentats pel Club. Cal repetir aquí aquelles paraules de Lleó XIII sobre la maçoneria: "Entre els seus associats pot haver-n'hi que, encara que no restin exempts de tota culpa per haver donat el seu nom a tals societats, no siguin, amb tot, participants dels fets per elles comesos i ignorin el fi darrer al qual tendeixen els seus esforços."

Però creiem que amb el que hem dit n'hi ha prou per tenir idea que el Rotary, si no és una institució francament dolenta (Doctors té la Santa Església, que parlaran quan i com ho creguin necessari!), és, almenys, força sospitosa des del punt de mira catòlic. El fet d'admetre gent de totes les procedències, el fet que a molts llocs l'associació estigui presidida per maçons, que la moral universal sigui la seva inspiradora, i que el criteri religiós (criteri central en tots els problemes) resti a la porta de l'associació, privat d'entrada en ella, ja són prou perquè ens allunyem de la institució. Al cap i a la fi, si ella ha de reportar algun benefici a la humanitat serà un benefici merament natural, primer, i un benefici que nosaltres podem realitzar millor mitjançant la moral catòlica, clara, terminant, concreta, que mitjançant les morals universals que de tan universals es perden de vista i no són viscudes per ningú.

I si haguéssim de resumir en un fet el nostre criteri sobre el Rotary podríem acabar dient que el fet que en una associació que no és religiosa ni admet

religió de cap mena es pugui cantar el "Veni, Creator...", és prou significatiu per a comprendre l'esperit un xic tortuós dels procediments dels dirigents de l'entitat. Segurament que en les reunions hagudes a Mèxic darrerament, i en les quals es felicità

Calles per la seva obra *civilitzadora*, aquest "Veni, Creator..." no fou cantat!

GASTON GERARD

El desamor dels homes

Els exèrcits xinesos s'estan destruint i anorreament. Únicament Déu sap les víctimes que ha originat aquesta guerra sagnant i inhumana. El fum de la pólvora embriaga els soldats i es lliuren a tota mena d'excessos. En aquesta guerra els xinesos han posat de manifest que segueix llengotejant dintre el seu cor la flama destructora de l'odi. Els xinesos odien les altres races. Ens deia un estimat amic que ha visitat aquelles terres, que foren decapitades tres donzelles perquè s'havien atrevit a tallar-se els cabells a l'estil europeu. Els xinesos que comentaven el fet, deien que havien estat executades perquè volien imitar les gosses blanques. Aquestes paraules són reveladores de l'existència d'un odi intens contra la raça blanca.

No són, però, únicament els xinesos els que posen de manifest l'odi que porten a dintre. En els pobles europeus trobaríem també molta gent que crida i gesticula contra els germans d'altres terres. En algunes ciutats de Iugoslàvia s'han celebrat manifestacions de desafecte a Itàlia. Trobaríem francesos que avorreixen els alemanys i alemanys que avorreixen els francesos.

Parlem a cada moment dels avenços de la civilització moderna, i encara no hem aconseguit extingir del nostre pit la flama de l'odi que alça altes muralles entorn dels pobles. En aquest aspecte no existeix gaire diferència entre els pobles moderns i els pobles antics. Feu voleiar una bandera de combat davant les multituds i de seguida aconseguireu que esgrimeixin les armes occidors.

És una concepció molt petita de la humanitat, creure que únicament són germans els que viuen agrupats en un poble.

Quan veig passar pels nostres carrers les caravanes de turistes que sovint ens visiten, esguardo els estrangers amb el mateix afecte que si fossin germans meus de pàtria. En les terres d'Àsia em sentiria tan germà d'aquells homes com dels que actualment conviuen amb mi. És tan arbitrari el destriament dels pobles, que no sabem moltes vegades on acaba el predomini d'una raça i on comença el de les altres. Un riu o una muntanya basta per a separar els homes.

És natural i àdhuc necessari que les races s'agrupin i es defensin de l'egoisme de les altres, però els homes haurien de deixar de banda els odis i les enveges que aturen el progrés dels pobles.

Hem de procurar que els infants coneguin les gestes del seu poble i que es desvetlli en ells el sentiment patriòtic, però els hauríem també de fer conèixer les coses bones dels altres. Fer creure als infants que el seu poble val més que els altres

pobles és una equivocació. Si no es falsegés la història els infants tindrien una visió més clara de les coses de la vida. Si poguéssim tornar al món dintre d'un segle, veuríem que quasi cap historiador donaria una visió exacta dels fets històrics que nosaltres hem viscut. Els historiadors francesos, en comentar la guerra europea, atribuiran a l'exèrcit francès les victòries més inversemblants, i el mateix faran els historiadors alemanys.

Pocs són els que tenen el valor de dir la veritat. El patriotisme per a molta gent consisteix a es-trafer els fets de la història.

Els francesos i els alemanys de l'esdevenidor no s'estimaran, perquè existeix un patriotisme mal entès. El patriotisme no consisteix a fer sonar una xaranga, ni a fer voleiar una bandera dalt d'un pal. La falsa concepció del patriotisme ha fet molt de mal a la humanitat. Hi ha patriotes que creuen lícits tots els mitjans per obtenir el fi que es proposen. Si s'ha d'esclavitzar un poble se l'esclavitzarà. És endebades que el poble oprimat pretengui fer respectar els seus drets, perquè ningú no l'escoltarà.

Per aconseguir que existeixi més germanor entre els homes, hauríem d'educar el sentiment dels infants. Ens preocupem de la seva formació intel·lectual, però sovint es deixa de banda la seva formació moral. Els pares desitgen que siguin bons metges o bons arquitectes, però han fet molt poca cosa perquè siguin homes de cor i de sentiment.

La majoria dels infants són una mica cruels, perquè porten en la seva carn el germen del mal. Poseu un ocell a les seves mans i veureu com sense donar-se'n compte li retorceran el coll.

Coneixem una nena bellíssima de pocs anys a la qual va dir la seva mare mostrant-li en una mà una llaminadura i en l'altra una rosa: escollíx, filla meua. I la nena va escollir la rosa. No vol seure a taula que no hi hagi davant el seu seient un gerret amb una rosa. Quina delicadesa més gran! Aquesta nena és incapaç de torturar una papallona o de retorcer el cap d'un ocell.

Aquestes coses sembla que no tenen cap transcendència i en tenen molta. Són petits detalls que revelen la delicadesa dels infants.

Hem de reconèixer que les mares, en general, es preocupen de la formació de llurs fills, però donen una gran llibertat als nois. Sembla una cosa natural que un noi faci simulacres de guerra, que destroci els mobles per a construir-se una arma i que cridi com un esperitat. No volem pas dir que un noi hagi d'ésser una nina de porcellana. No; cal que sigui fort, però no hem d'oblidar que la fortitud no és incompatible amb la delicadesa d'esperit.

Els nois són en general poc delicats. Visiteu un lloc on hi hagi molts infants, i veureu amb quina brutalitat juguen. Es donen cops, es rebotquen per terra i criden com energúmens. Quan més tard s'incorporen a la vida del treball, persisteix en ells aquella aspror que tenien quan eren nois.

Hauríem de desvetllar en els infants l'amor a les arts, a la poesia i a la música. Certament que no tothom té temperament d'artista; però si els homes estimessin la bellesa no tindrien el cor tan dur. No oblidem que per estimar la bellesa cal tenir el cor pur. Els homes insensibles a l'art no és que no tinguin sentiment. Si no els diu res la bellesa, és que les passions han entenebrit els seus ulls. Un home espiritual, baldament no tingui una formació artística, es delectarà davant les obres d'art. Si la nostra ànima és entenebrida els nostres ulls no copsaran la bellesa. Si col·loquem la reproducció d'un bell paisatge darrera l'objectiu d'una llanterna apagada, no espereu pas veure

reproduïdes les bel·leses d'aquell paisatge damunt la blancor de la tela. Cal que dintre la llanterna hi hagi una flama refulgent. El mateix passa en l'home. Si a dintre no hi porta una mica de claror, els seus ulls no copsaran la bellesa del món exterior.

Caldria, doncs, espiritualitzar els infants i educar el seu sentiment. I sobretot caldria tenir un concepte clar del veritable patriotisme. Els pobles no seran verament progressius fins que comprenquin que cal foragitar del cor dels homes els odis de raça. Fomentar aquests odis és retornar a la barbàrie. Si tots tenim un mateix origen i un Pare comú que és al cel, ens hem de considerar germans tots els homes de la terra. Les ruïnes d'or que s'esmercen en el sosteniment de les guerres, s'han d'esmerçar en la grandesa dels pobles i en el benestar dels homes.

J. CIVERÀ I SORMANI

Perills de l'estatisme

Ens plau reproduir l'article que ha publicat el nostre il·lustre amic R. P. Antoni Maria de Barcelona, damunt les planes de *Catalunya Franciscana*. És de tanta d'actualitat el que es diu en aquest article, que cal meditar les paraules assenyades del culte escriptor caputxí:

Ens trobem en un temps en què moltes de les paraules que s'empren per a designar coses transcendents, signifiquen, en realitat, tot el contrari del que volen dir. L'individualisme mata la individualitat, com el comunisme destrueix la collectivitat. "Allò que anomenem personalitat, deia Chesterton, ha esdevingut la cosa més impersonal del món." I afegia, alludint al sistema de reclam americà per a excitar a esdevenir home de personalitat: "La conseqüència és que tots van parlant d'individualitat i llibertat, i tots en van parlant exactament de la mateixa manera. Ells van pel món apareixent igualment, pensant igualment, i (allò que és més important) no solament esdevenint iguals, sinó esforçant-se per esdevenir iguals."

Els exemples d'aquesta mena són nombrosíssims. Es diu *moral universal* a una cosa propugnada per una dotzena de persones i no practicada per ningú del món. I es diu *liberalisme* a la doctrina que ha cuidat esfondrar tots els baluards de la llibertat humana. Per una lògica implacable dels fets, el liberalisme ha portat l'estatisme, el qual és l'absorció de tots els drets individuals.

Amb la dèria de proporcionar a l'home la màxima llibertat individual, ha afeblit els individus afranquant-los dels lligams de família, de corporació i de tot altre enllaç social o tradicional. És clar: si el matrimoni és tan sols un contracte civil, la mateixa llei civil que l'ha sancionat el podrà dissoldre. I és cosa sabuda que del divorci legal al concubinat hi ha un pas molt curt. Així mateix el liberalisme doctrinal arrabassà al pare de família la llibertat de testar, re-

duint inevitablement la llar a una associació temporal necessàriament dissolta amb la mort del seu cap. Posat a suprimir, sempre per garantir la llibertat, transferí a l'Estat el dret que tenen els pares a l'educació dels fills. En l'ordre econòmic, l'abolició de les Corporacions deixà l'obrer completament isolat en el lliure joc de l'oferta i la demanda, en el lliure canvi del jornal i del treball, arribant fatalment a conquerir la llibertat de morir-se de fam.

Les teories derivades del *Contracte Social* i de les *Declaracions dels drets de l'home*, han portat a la dissolució de tots els organismes socials en un sol òrgan absorbent i omnipotent, l'Estat. Anorreada tota autonomia inferior, l'Estat assumeix tota la força, tota potestat, tot dret, tota autoritat; ell esdevé... l'únic administrador, procurador, preceptor, educador i tutor, fins que esdevingui també l'únic propietari i possessor. Heus ací com l'individualisme ha anul·lat l'individu engendrant el déu Estat que ho és tot davant l'home que no és res. Quan aquest Estat és usufructuat per una classe determinada o per una autocràcia, queda entronitzada la tirania que acaba de destruir els darrers refugis de les llibertats reals.

És per això que el concepte pagà de l'Estat haurà de topar sempre amb el concepte cristià, car són dues concepcions contràries. Per l'estatisme pagà, l'home és per l'Estat; pel Cristianisme l'Estat és per l'home. Si l'Estat no serveix per afavorir l'home en el seu desenrotllament normal, suplint les deficiències de l'isolament i cercant el bé comú, ans anulla la personalitat humana, llavors l'Estat és injust i tirànic. Podrà ésser tan socialista com es vulgui, però serà certament anti-social.

A Europa, actualment, l'Estatisme està envaint bon nombre de nacions. I el perill està en què, per remeiar difícils situacions transitòries prenguin carta de ciutadania i es considerin normals certes teories i procediments fonamentalment anticristians. Cal no oblidar els freqüents advertiments del Papa Pius XI

sobre aquesta matèria per la gravetat que tenen semblants qüestions.

És molt curiós que tot i prescindint per principi de tota finalitat moral, l'Estat liberal vulgui monopolitzar la formació espiritual dels ciutadans. En molts països, com Itàlia i França, s'havia suprimit la llibertat d'ensenyament purament i exclusiva per a impedir la formació religiosa de la joventut. Ara el Feix volia restituir aquesta llibertat, però exigint que no hi hagués altre ensenyament que el feixista! És clar que el Papa no podia deixar passar aquest frau.

En bona doctrina, l'Església no ha negat mai a l'Estat una determinada acció educativa, però amb el ben entès que aquest dret no és exclusiu de l'Estat. L'Església té el dret de formar la consciència religiosa dels seus fills, la qual és la base de tota educació. Com que aquesta educació en els països cristians ha d'ésser cristiana, resulta que la formació cristiana no és funció de l'Estat, sinó que pertany a la competència de l'Església, ja que l'educació religiosa no és sols una instrucció, sinó també una pràctica de vida, de culte i de sagraments.

L'Estat en si, no té cap missió essencial educativa,

sinó que ha de substituir la família quan aquesta no pot o no vol exercir la seva missió educativa. El camp de l'Estat consisteix en afavorir i facilitar la formació científica, física, esportiva, ciutadana i política, no contradint, ans d'acord amb la formació moral i religiosa. Els respectius drets de l'Església i de l'Estat són condicionals perquè convergeixen en la formació del ciutadà i del cristià o de l'home. El que cal és que l'Estat no entrebanqui l'acció de l'Església, sinó que harmonitzi les seves institucions amb les de l'Església.

El gest matonesc del feixisme en voler absorbir l'educació de la joventut és un abús de prepotència que el Papa no ha volgut suportar en silenci.

Aquest monopoli educatiu és una injustícia i una usurpació violenta als drets que tenen l'Església i els pares en la formació moral dels propis fills. Tant se val que la usurpació la faci una autocràcia o uns soviets, una classe o un proletariat o un despota del tipus Calles; la immoralitat és la mateixa.

Heus ací un dels perills greus de l'Estatisme.

P. ANTONI MARIA DE BARCELONA

DEL MON DEL TREBALL

La jornada de vuit hores

Diverses vegades hem alludit a la sensible suggestió del mite dels tres vuits, tan car al socialisme francès. Malgrat els admirables esforços d'Albert Thomas i de la recent adhesió d'Espanya i d'altres països a la jornada legal de vuit hores, no aconsegueix reeixir. És un simplisme romàntic que la realitat a cada moment posa "en perill".

Anglaterra acaba de plantejar aquest problema en la Comissió de l'Oficina Internacional del Treball de Ginebra, per tal de modificar el Conveni de Washington sobre aquesta matèria, obtenint 11 vots en pro (entre ells el d'Espanya) i 13 en contra.

Teòricament és simpàtic, quasi bé irresistible, el mite dels tres vuits, però, pràcticament... I és que voler aplicar un patró únic a la vida tan múltiple, complexa i difícil del treball és, senzillament, un despropòsit.

Ara mateix, importants sectors miners reclamen amb tota raó la jornada de set hores, i feines hi ha en el món del treball, que no n'admeten més que cinc o sis, com també moltíssims oficis la durada del treball dels quals pot allargar-se raonadament a nou hores.

Per excés de producció s'han tancat a Nordamèrica algunes mines de carbó i hauran de tancar-se'n d'altres. De prompte ha suspès la feina un vint per cent dels minaires.

Les Cambres sueques han aprovat el projecte de llei fent obligatori l'arbitratge en la interpretació dels Contractes del treball. La derrota dels socialistes i comunistes ha estat completa.

Els obrers anglesos sense feina encara passen bon tros d'un milió, malgrat els esforços del poderós

govern anglès, que té de mantenir-los. Això vol dir que contra les lleis econòmiques no basten les forces humanes.

En els estudis oficials que es fan a Anglaterra per a esbrinar les causes de les crisis industrials, s'assenyala com una d'aquestes causes, i de les més principals, la moda femenina, que ha suprimit les robes interiors i quasi també les exteriors. L'informe de la Comissió d'estudis demostra matemàticament la minva que aquesta moda suposa per a la mà d'obra; minva que s'estima en 48 milions de yardes quadrades.

Quan començaren a desvestir-se les noies (abans de la Guerra gran), un malaguanyat company nostre, En Negre (q. e. p. d.), ja advertí el perill de ço que ara passa, demostrant les conseqüències fatals que tindria en el món del treball. I en el món moral? cal preguntar.

A Ginebra té lloc aquests dies la XI Conferència Internacional del Treball, que ha elegit president a don Carles Saavedra, delegat argentí. El tema principal és el salari mínim.

Ha estat una bona pensada la fundació de l'"Institut Pro Obrers sense feina", domiciliat a la Via Layetana, núm. 54, pis 410. El Consell Superior de la nova entitat està constituït per vigoroses personalitats del camp social presidides pel Marquès de Sagnier.

No els mancarà feina, i de mal fer, a les abnegades persones del Consell, i per aquest motiu cal que se'ls presti tota la cooperació possible.

S.

OPINIONS D'ALTRE

D'un article de Santiago Vinardell, publicat a *La Vanguardia*. "Miserias fisiológicas."

Ya salieron de Madrid las primeras colonias escolares. Alegría en los ojos apagados y risa en los labios descoloridos. Un desfile de cuerpecitos enclenques sostenidos por piernas flacas. La triste procesión urbana de la anemia y el raquitismo. Los hijos de la escasez y de la ignorancia que van a las playas y a las montañas en busca de la salud que les robó la ciudad.

¿Van todos los que debieran ir?... No. Es imposible atender a la numerosa población infantil depauperada. La inspección médica llega a bien tristes conclusiones. Pero escasean los fondos destinados a remediar el mal. A lo sumo podrán ser atendidos unos dos mil niños. Es poco. A los poderosos, que protegen tantas obras de dudosa eficacia, nos les ha dado por subvencionar la obra humanitaria de las colonias escolares.

Pero no es ésta la única, ni la más importante, consideración que sugiere el desfile de esa pobre infancia desnuda.

¿Hijos de la escasez de medios económicos?... Bien. Pero, principalmente, víctimas de la ignorancia. De una ignorancia trágica que, en nuestro país, no es sólo patrimonio de las clases proletarias.

Si fuera posible establecer una estadística de los padres capaces de criar a sus hijos racionalmente, nos quedaríamos aterrados al comprobar que el noventa y cinco por ciento obran por instinto. Y menos mal si lo hicieran por instinto como los animales. Se dejan llevar de la rutina, que es peor. Empiezan por alimentarse ellos mismos, de cualquier modo, a base de tragar una serie de bazofias tradicionales. El caso es comer, llenar el buche, saciar el hambre y, siempre que se presenta ocasión, darle gusto al paladar.

El valor nutritivo de un producto destinado a proveer la mesa del hombre no lo averigua nadie. Esto, con ser tan esencial, no se enseña en nuestras escuelas. Se va al matrimonio con toda la carga de prejuicios heredados. Y se atiende a la alimentación de los hijos con menos cuidado que a la de los animales domésticos. La gente del campo se esfuerza por enterarse del sistema de alimentación más conveniente para lograr que los pobladores de sus corrales estén sanos y engorden, con tal de asegurarles mejores ganancias. Pero los hijos crecen a la buena de Dios. En el campo lo mismo que en la ciudad.

D'El Pla de Bages, de Manresa.

Els obrers sense feina. — Ahir publicàvem una nota de la darrera sessió celebrada a Barcelona per l'Institut pro obrers sense feina, aquesta nova agrupació rebuda amb tanta simpatia pel nostre poble que ha còpsat de seguida l'alta finalitat que persegueixen els honorables membres que s'han emprès aquesta fundació tan necessària a casa nostra, on tants i tants obrers es troben sense manera de dur a llurs llars el més necessari per a viure. Nosaltres hem saludat des del primer dia, amb afecte, el nou Institut, que voldriem veure ramificat aviat per tot Catalunya, per tal que la seva labor esdevingués més eficaç i amb un radi d'acció ben extens. Per això oferim als organitzadors el nostre humil concurs, bo i celebrant com a manresans que sigui un compatriota nostre l'home que es troba al davant d'aquest Institut que tant de bé pot fer a les classes obreres. Cal esperar que les persones adinerades acudiran a la crida dels organitzadors per tal que l'Institut pro obrers sense feina sigui una entitat forta i puixant, car són moltes, masses, les llars de Catalunya per on campeja la més negra misèria i cada dia són més nombrosos els casos de gent apta per al treball, que no troba feina.

Com ha dit molt bé el consiliari del nou Institut, el fet de què un cap de família es trobi sense feina i no pugui portar a casa els mitjans de subsistència per a ell i la família, crea casos de misèria que porten a la desesperació. Seria revoltant que a casa nostra no es pogués remeiar això, men-

tre s'observen casos d'ostentació de riquesa. Una tal injustícia social seria imperdonable, car totes les criatures humanes tenen dret a la vida.

Amb tot, però, s'ha de tenir cura d'auxiliar els obrers donant-els-hi treball i no amb almoines, per tal de no crear un nou estat de coses. L'amor al treball, el convenciment de què ens guanyem la vida amb el nostre esforç, és la millor salvaguarda de la nostra dignitat social. Per això trobem tan escaient l'orientació que revela el nom mateix de l'Institut, que voldriem veure apoiat per tothom per tal de fer ben eficaç la seva actuació a favor dels nostres obrers.

D'El Sol de Madrid. "Los abogados, clase privilegiada."

En nuestro editorial de días pasados dedicado a comentar el tema "Los abogados, funcionarios públicos", no dijimos que hubiese salido el propósito del ministro de Gracia y Justicia. No nos alcanza la nota oficiosa publicada en consecuencia. Tampoco hablábamos de escalafones, jefaturas ni nada que se le parezca, sino única y exclusivamente de la libertad del abogado frente a la posible resignación de la libertad a cambio de ventajas, y, sobre todo, defendiendo la tesis de que el abogado es un ciudadano, absolutamente nada más que un ciudadano, y que el día que tenga cualquier privilegio que le remonte sobre sus clientes, dejará de ser abogado para convertirse en agente de negocios.

Lo sostenemos, y no van con nosotros las réplicas que estos días se han publicado.

El decano del Colegio de Sevilla, de donde salió la petición al ministerio de Gracia y Justicia, explica lo que los abogados sevillanos piden, y al explicarlo queda la cosa, no tan mal, sino desgraciadamente peor. A la petición de ser considerados funcionarios públicos añade la de la formación de una casta, de una clase privilegiada al menos.

Quieren ser como funcionarios públicos sólo en el momento de la actuación profesional o con ocasión de ella, en lo que tenga de favorable y de adversa, y además, lo siguiente: "Somos sacerdotes que ejercemos un ministerio sagrado y no un mero ciudadano que deba entrar en el montón de las clases sociales que no ejercen tan augusta y elevada misión. Por el contrario, si delinquimos, bien está que se agrave nuestra responsabilidad, ya que estamos más obligados a no contraerla."

En cuanto a lo primero, no insistimos. El abogado tiene, y es justo decirlo, entera libertad para el ejercicio de su profesión, y si algunos casos pueden contarse de lo contrario, son tan pocos que no justifican la necesidad de buscar garantías extraordinarias. Los decanos tienen que sentir la responsabilidad de su cargo y evitar que esas pocas ocasiones de agravio dejen de tener correctivo.

En cuanto a lo segundo, esas cortas líneas que comienzan solemnemente "somos sacerdotes" y terminan en "misión", constituyen un doble reto: a los abogados que creen que la ciudadanía es honra altísima, y al "montón" de miserables ciudadanos que somos todos los demás. En el montón de ciudadanos, o sea en la maravillosa comunidad de los ciudadanos, estamos todos, y de él no pueden salir los abogados sin convertirse inmediatamente en una casta, y casta que comienza, no nacida todavía, con una frase de soberano desprecio a los legos en leyes, y en consecuencia, a los clientes a quien ha de amparar.

No creíamos que fuera tan grave el propósito, y por esto insistimos en nuestros comentarios. Insistimos con tres aclaraciones a cuál más importante: Primera, que es el Colegio de Sevilla y no los abogados de Sevilla, quien se dirigió al ministro de Gracia y Justicia. Segunda, que la gran mayoría de los abogados españoles no comparte esa especial manera de entender la vida de la toga. Tercera, que, como hemos dicho, el ministerio se limitó a preguntar a los Colegios su criterio, y que ahora, o no atenderá la demanda suponemos, o seguirá friamente el curso de las consultas. Así lo esperamos, y así creemos que triunfará el criterio de máxima dignidad, de máxima libertad y de gloriosa tradición.

THIS DE LA SEMANA

La temuda tragèdia de la gloriosa expedició italiana al Pol Nord, capitanejada per Nobile, ha posat altra volta de manifest la solidaritat mundial de sentiments i aspiracions en ordre a l'aviació com a empresa de la humanitat tota.

De tot arreu surten homes, iniciatives i expedicions, per salvar els herois conquistadors del Pol. La generositat no té límits, ni tampoc els esforços que s'esmercen per aquest nobilíssim fi. Fins els soviets de Rússia, que en tan poc estimen la vida i el progrés humans, s'han commogut pregonament i envien cap al Pol Nord gent capacitada i amb mitjans abundants per salvar Nobile i els seus companys. No cal dir l'interès extraordinari del Papa per la sort de tan bons catòlics fills seus.

Qui sap si pel camí del cel, que van, per dir-ho així, desbrossant els aviadors, vindrà sobre la terra el sentiment de la pau i de la germanor a tots els homes de bona voluntat, com dos mil anys enera! Qui sap!

Altrament s'han esvaït els perills d'una collisió entre Itàlia i Iugoslàvia. L'entrevista de Chamberlain i Briand, que ha tingut lloc sense fressa aquests dies, hi haurà, sens dubte, contribuït.

L'actitud resoltament bel·licosa del Japó en el batibull xinès, també ha obligat els dos bàndols en guerra a posar seny. Les grans batalles anunciades entre nordistes i sudistes no han passat de parençosos simulacres. Per aquell cantó quasi és segur que el govern japonès té carta blanca de les potències per obrar amb llibertat, segons aconsellin les circumstàncies. Gosariem a dir que, pràcticament, fa ofícis de mandatari. El premi d'aquesta missió no cal pas binocles per veure'l. El domini de la Mandxúria a manera de protectorat, que és la forma de moda dels forts per incorporar-se territoris dels febles, serà aquest premi, que ja fa temps comença a gaudir el Japó.

Per si no n'hi hagués prou de Kellogg per predicar la pau a les potències, ara s'hi ha posat el mateix Coolidge. En un discurs pronunciat sobre el camp de batalla de Gettysburg, ha dit que els Estats Units sols desitgen la pau, sense perjudici — hom afegeix — de posar-se en el ram de guerra (per terra, mars i aires), a cobert de tota possible agressió, demés d'acaparar tot l'or del món. En tal situació, qui no és pacifista decidit?

Les noves Cambres franceses acaben de reunir-se per primera vegada. Diuen que hi ha moltes cares noves i malcarades. Poincaré, que esperava una arribada triomfal, no escoltà cap aplaudiment. Els diputats neòfits se'l miraren com un fenomen, però la veritat és que és un home fenomenal. Pot dir-se que ell ha salvat, econòmicament, la França, però no està del tot prou segura. Per això perdura Poincaré.

Per cert que en la seva intervenció recent en el conflicte alsacià-lorenès, no ha estat prou afortunat. Se li ha descobert que repeteix els discursos patriòtics com un aprenent d'orador i, per tant, que les seves prèdiques són purament formulàries. I el cert és que, avui per avui, els nous francesos sols viuen de promeses i d'una que altra garrotada... Ja els ensenyaran a viure!

J.

Una missió extraordinària

L'acaba de donar en terres de França l'eminentíssim Cardenal Segura, cap i director pontifici de l'Acció Catòlica social d'Espanya.

Els nuclis d'obriers espanyols que poblen molts dels centres industrials de la nació germana, estaven poc menys que abandonats en la seva vida espiritual, si pot parlar-se d'ella tractant-se d'éssers humans sense cap lligam espiritual religiós, ni cap contacte amb la seva pàtria.

El Cardenal Segura, el redemptor de Les Hurdes castellanès, ha volgut redimir també els hurdans espanyols deseparats de tothom en la nació germana, la qual per cert s'ha portat molt gentilment en aquesta ocasió, donant al gran Prelat toledà tot llinatge de facilitats per a la seva evangèlica empresa.

El doctor Segura, acompanyat d'uns quaranta zelosíssims missioners de diverses Ordres religioses i un estol de dames catequistes i de teresianes, ha donat tres sèries de Missions, de vuit dies cada una, en tres regios diferents, acoblant en ciutats, per dir-ho així, estratègiques, els principals nuclis obrers espanyols, els quals han respost bé a aqueixa maternal sollicitud de l'Església.

A les cinc del matí ja estaven de mans a la feina tots els Pares missioners i al front de tots i donant confortant exemple, el Cardenal Segura, qui, com tots els altres missioners resava la santa Missa a l'hora més oportuna, adoctrinava i confessava als obrers, i els dava la sagrada Comunió.

Els fruits missionals han estat copiosos. Els obrers, en veure's objecte de tan noble i efusiva caritat, s'han llançat confiadíssims en braços dels seus redemptors, i tots plegats han donat un espectacle a França i a Espanya i al món enter, digne dels àngels...

Cal dir que els Prelats i la clerecia de França han donat, com el mateix govern francès, tota classe de facilitats i àdhuc d'ajut a aquesta pacífica i santa croada que tan alt posa el nom de l'egregi Cardenal Segura i els dels seus dignes col·laboradors.

N.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

Espanya

La Cooperativa local "L'Econòmica", d'Igualada, ha presentat al ministeri del Treball els Estatuts per a construir cases barates. Una vegada obtinguda l'aprovació es procedirà immediatament a la compra de terrenys necessaris per a la construcció del grup de vint-i-cinc cases per a obrers.

—El Congrés municipalista que es celebra a Saragossa amb molta d'animació, sembla inspirat per aquells congressos municipals dels bons temps de la Mancomunitat catalana. Cal recordar-los sovint.

—La Lliga nacional de Defensa de la Clerecia, que conté més de dotze mil adherits, s'ha fet amb casa pròpia a Madrid, preparant-se per a fruitar d'avantatges molt de temps acaronats.

—S'ha inaugurat a Madrid el vuitè Congrés jurídic internacional d'Aviació amb assistència d'uns 150 delegats. És una nova rama importantíssima del Dret, quasi en blanc.

—La Direcció general d'Acció Social i Emigració ha comprat a Jadraque una finca de regadiu, anomenada "Devesa", la qual haurà de parcel·lar-se entre els 57 masovers que vagin comprant-la.

Aquesta propietat es troba al peu d'una estació fèrria i prop d'importants mercats on troben gran estima i bon preu la molta fruita que produeix.

La propietària tenia arrendada la finca a un senyor qui a la vegada la sots-arrendà als esmentats masovers. Aquell arrendatari ha tingut la generositat de renunciar als drets del seu contracte d'arrendament per 10 anys, amb l'objecte que els adquirents puguin assolir llur propòsit redemptor.

El preu del terreny és 190.000 pessetes, i reuniren el 20 per 100 de la primera tramesa, la qual hagueren de fer efectiva abans de la signatura de l'escriptura. Hi ha hagut masovers que per a procurar-se aquests cabals vengueren altres terres de llur pertinença.

La garantia per a l'Estat, en aquest cas, la formen la valor de la finca, sobre la qual ell dóna el 80 per 100, més la responsabilitat solidària il·limitada de tots els colons de la parcel·lació, segons consta en l'escriptura que es signà fa pocs dies.

—A fi del pròxim mes de juliol tindrà lloc la inauguració del ferrocarril internacional del Canfranc en les obres colossals del qual els nostres obrers han deixat ben sentat el pavelló, avançant-se en tot als seus companys francesos.

—L'èxode dels camperols preocupa ja a tothom. No solament emigren del camp a les ciutats els jornalers sinó els propietaris.

Es curiós llegir les consideracions a les quals aquest greu fenomen dóna lloc en la premsa i en les corporacions que se'n preocupen, i els remeis que es proposen. Però és trist observar que ningú no atini en la causa fonamental de l'èxode, que és moral, més que econòmica.

Furgui's cap aquest cantó, que hi ha una mina de coneixements que donen molta llum al problema.

De totes maneres cal agrair al benemèrit Institut Agrícola Català de Sant Isidre Llauredor i a la nova entitat constituïda per estudiar i remeiar aquest

flagell, els esforços que esmercen a tal fi generosament.

Estranger

La nova Turquia continua la seva carrera adalera cap a l'occidentalització. Ara estableix les xifres amb caràcters comuns, i prepara el canvi d'escriptura, que serà amb lletres llatines, si bé l'empresa és bon xic més llarga.

—La Cort imperial japonesa ha prohibit els escots en els abillaments de convits i recepcions oficials, com ho féu, val a dir-ho, la Cort d'Espanya.

De dalt baixà el mal; just és que de dalt rectifiquin.

—Les Caixes d'Estalvi de Xile tenen avui dia uns 1.400.000 comptes corrents i uns 450.000.000 de pesos.

—Una bona nova. Els corrents radials maten tot llinatge de microbis, si són dels anomenats curts. Així ho acaba de dir la ciència.

—La campanya contra el feminisme abusiu va prenent peu a la Gran Bretanya, protestant-se públicament de la seva intromissió en els afers públics.

L'Escola de Medicina afecta als grans Hospitals de Londres, es nega a admetre noies a les classes perquè sols serveixen per a distreure els nois i fer inútils molts esforços. Fins ara no ho havien esbrinat els professors anglesos?

Demés l'Associació Nacional Britànica de Professors, reunida a Newcastle, demana al Govern la radical separació de sexes en l'ensenyament, cosa que aquí estem cansats de demanar inútilment.

També protesten del fet que les doctores ensenyin als homes perquè resulta depressiu. I fins còmic.

—A Roma s'ha fundat un Institut de Dret Internacional per a la unificació del Dret privat. Encara que a primera vista sembla que hi hagi contradicció *in terminis*, la tasca del nou Institut pot ésser molt profitosa.

—El Congrés socialista de Tolosa (França) ha posat de relleu les divisions pregonas que minen el socialisme polític francès, sols suportades per l'interès comú de servir els infinits llocs que els seus afiliats ocupen en les taules dels pressupostos francesos.

—A Viena, ciutat dominada pels socialistes i comunistes que van de bracet en la Casa comunal, s'han registrat en les últimes Pasqües 17 suïcidis i 14 temptatives de suïcidis.

—L'obra nacional de la "Protecció a la maternitat i de l'infantesa", creada a Itàlia per llei del dia 10 de desembre de 1925, acaba de publicar el resultat dels seus treballs. S'han constituït 10 mil comitès i 92 federacions, 20 mil dones pròximes a ésser mares han ingressat en les cases de maternitat; 1.400 mares necessitades han trobat refugi en hospitals apropiats, durant el període de gestació i durant els deu primers mesos d'al·letament.

L'obra ha assistit, a més, a molts milers de criatures il·legítimes reconegudes i criades per la seva mare.

Comentant aquesta notícia afegeix un col·lega: "Nosaltres tenim una legislació excel·lent que protegeix la dona i els infants, però en la pràctica hem de contemplar, i jo mateix ho he contemplat diferents vegades, amb gran pena, com continuen treballant en les fàbriques durant la nit."

CATECISME

DE LES GLÒRIES
DE MARIA SANTÍSSIMAPEL
RVND. P. GREGORI DOMÍNGUEZ,
REDEMPTORISTATRADUCCIÓ DE
VALENTÍ MARTÍ, PREV.FOMENT DE PIETAT CATALANA
DURAN I BAS, 11
BARCELONA

LES GRANS INDUSTRIES

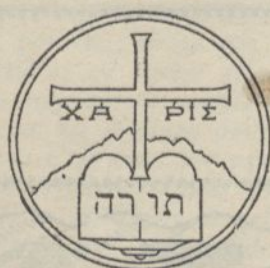
FABRICA DE XARXES
I FILS RETORTS
PER A LA PESCA

FILLS DE GABRIEL JULIÀ

Bruch, n.º 7 - Telèfon S. P. 427
(Entre Trafalgar i Ronda)

BARCELONA

LA BIBLIA

DE
MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

Companyia Transatlàntica
VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 expedicions a l'any.
RAPID:	Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic	16 expedicions a l'any.
EXPRESS:	Mediterrani i l'Argentina	14 expedicions a l'any.
LINIA:	Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans	14 expedicions a l'any.
"	Mediterrani, Costa Firme i Pacífic	11 expedicions a l'any.
"	Mediterrani a Fernando Póo	12 expedicions a l'any.
"	a Filipines	3 expedicions a l'any.

Servet tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Lingüofons.—Màquines de calcular, etc.

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

FRANQUEO CONCERTADO

ATENES A. G.—Provincia, 157